

Tal till studentföreningen 9/5 2026

Ärade forna studenter, unga som gamla. Det är med stolthet och ära jag står här uppe på scenen i aulan för att tala till er idag. Jag hoppas att ni alla är taggade på att vara här, för det är definitivt jag. Att få stå på denna scen är något av det mest ärofyllda uppdraget jag fått under min tid på denna skola och kanske för livet också. När min mentor Lennart bad mig att hålla detta tal fanns det inget annat svar än "ja". Såklart skulle jag ta på mig detta ärofyllda uppdrag, jag som älskar att prata, snacka och glömmet bort att räcka upp handen och i stället säga svaret rakt ut. Men, men, det är kanske det som har gjort att jag får stå här uppe idag? Men vem är då denna tjej som står framför er och pratar? Låt mig berätta. Jag heter Totta Ehrenpohl. Ja ni hörde rätt, Totta som i Totta Näslund, ett namn som det bara finns några få av i detta avlånga land men som ni har fått äran att lyssna och se på idag. Jag går min sista termin här på Ystad gymnasium på samhällsvetenskapliga programmet, en termin som har gått något otroligt fort. Alla dessa sex terminer har gått otroligt fort.

Det var inte ett självklart val för mig att läsa på just samhällsprogrammet utan jag funderade faktiskt väldigt starkt på att läsa natur. Men tur att jag inte valde att söka till det, för det hade jag banne mig aldrig klarat av, jag som knappt klarade av matte 1 och matte 2, men godkänd blev jag iallafall. Men jag har aldrig ångrat mitt val när jag tackade "ja" till min ansökan den där sommaren 2023. Inte när jag ser tillbaka på alla de fantastiska vänner jag fått under dessa år, vänner jag kommer behålla för livet och alla de minnen vi har skapat tillsammans. Och jag vet att vi har såååå många minnen kvar att skapa, och med mina vänner vid min sida vet jag om att livet kommer bli hur bra som helst. När vi sitter i klassrummen pratar vi ibland mer om annat än att faktiskt jobba. Och väggarna i klassrummen har nog fått höra allt och lite till. Jag vet inte vad ni pratade om under er tid i dessa klassrum men kanske handlade det också om er nervositet kring framtiden och vad man skulle skriva i sina kompisars studentmössor eller om det verkligen var prov denna torsdag eller nästa. Eller inte, jag är inte så säker på det faktiskt, men kanske pratade ni om Vietnamkriget, oljekrisen eller varför inte när vår svenska stolthet ABBA vann Eurovision 1974 med Waterloo? Men som ni säkert märkt är det inte bara samtalsämnen i klassrummen som ändrats utan även skolan i sig. Vi sitter numera med datorer och mobiler i stället för att använda papper och penna, vilket vi måste göra när datorn är urladdad och ingen är snäll nog att låna ut en laddare. Men ja, jag har inget problem med att skriva för hand för om man har min mentor som lärare skrivs ALLA prov för hand...så vi har haft vår förtjänta del av kramp i handen. Något som kanske ger oss generationer en känsla av gemenskap då vi alla gått samma öden till mötes av lidandet. Vi har numera även en poängjakt före studenten där man i klassen ska göra så många av uppdragen som möjligt för att samla in så många poäng som möjligt, där priset för vinsten är något lite mer otydligt. Men jag gissar på att man vinner äran av att göra så löjliga saker som möjligt. Några exempel på uppdrag kan vara att man ska äta en matsked kaviar och dricka ett glas apelsinjuice direkt efter, tatuera in

klassnamnet på valfri plats, slicka en toalettstol, eller min favorit, skicka ett rått ägg mellan sex personer via munnen, varav den sista måste svälja det. Jag har sagt till mina kompisar att jag kan göra i princip VAD SOM HELST förutom det där ägguppdraget. Och bara jag tänker på det mår jag illa.

Dagens gymnasieskola är som sagt lite annorlunda än den skola som ni vet om. Vår digitaliserade värld växer bara mer och mer, med alltifrån mobiler, datorer och klockor som numera kan visa vädret, användas som miniräknare och ringa samtal. Dessa saker är något våra lärare har mycket koll på. Vi har så kallade "mobilhotell" där vi på vissa lektioner måste lämna ifrån oss våra mobiler för att inte bli allt för distraherade. Något ni inte alls hade problem med eller upplevde, men som ni kanske känner av idag ändå. När alla ungdomar på tågen, caféer eller egentligen överallt sitter med sin mobil och skrollar, kanske även några av er här inne också gör det? Även om det är några veckor kvar tills jag sitter i dessa stolar, med den vita mössan och min vita klänning på, med känslor av ängslan, sorg, glädje och hoppfullhet vet jag att ni har känt precis likadant som jag kommer göra. Något som väcker en trygghet inom mig. Att veta att alla ni som sitter här idag, alla ni som hjälpt till att bygga upp detta samhälle och framtid som en dag skulle komma att bli min generations samhälle och framtid också haft den där klumpen i magen av att er tid på skolan evigt har tagit slut. Men efter att jag har sprungit ut på den stora trappan med alla mina vänner är det min tur att bygga de kommande generationernas samhälle och framtid. Något jag faktiskt ser fram emot. Jag vet dock inte vad jag ska bli, inte den blekaste. Min mentor vill att jag ska bli lärare, mamma och pappa vill också att jag ska bli... ja lärare medan jag är helt förvirrad. Men skämt åsido vet jag inte riktigt vad jag vill bli. Kanske blir jag och mina lärare kollegor, kanske hamnar jag på något kontor (helst inte) eller så blir jag något HELT annat. Men det är bara framtiden som kan avgöra det, så jag får bara vänta, vänta och vänta. Men oavsett vad framtiden har i beredskap för mig kommer jag om cirka två veckor sitta på ett plan till Magaluf, bagaget packat, solglasögonen på och redo att dricka...vatten och sola på stranden. Och tillsammans med mina kompisar kommer detta bli ett minne för livet, så när jag sitter där ni sitter idag kommer jag nog fortfarande tänka på den nervösa känslan första dagen i gymnasiet. Även om ni inte åkte på studentresor eller hade poängjakter med fruktansvärt tramsiga uppdrag är jag säker på att gymnasietiden var den bästa tiden för er också, där minnen från då fortfarande lever kvar än idag. Så till alla er som fortfarande lyssnar, unga som gamla, tack. Tack för att jag fick äran att stå här uppe och tala till alla er idag, tack till Lennart som gav mig denna underbara möjlighet och tack till alla mina fantastiska vänner, speciellt tack till mina bästa vänner Tilde, Alice och Julia som har gett mig meningen med livet. Glöm aldrig bort att ha kul och glöm aldrig bort att leva!

Tack!

Totta Ehrenpohl, 9 maj 2026